

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 64.967 van 4 maart 1997
in de zaak A. 68.485/X-6449.**

In zake : Christian JACQUARD,
die woonplaats kiest bij
Advocaat Eric BREWAEYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Leopold II-Laan 117

tegen :

1. de Disciplinaire raad voor medisch verantwoorde sportbeoefening,
2. de Vlaamse gemeenschap, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
die woonplaats kiezen bij
advocaten H. GEYSKENS, A. VANDEURZEN,
C. COOMANS, A. VAN DER GRAESEN, W. MERTENS en
M. BOES,
kantoor houdende te BERINGEN,
Scheigoorstraat 5

D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat op 10 april 1996 namens Christian JACQUARD werd ingediend door zijn raadsman E. BREWAEYS, advocaat te Brussel, om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Disciplinaire Raad voor medisch verantwoorde sportbeoefening van 14 februari 1996 houdende bevestiging van de beslissing van de disciplinaire commissie van 19 oktober 1995 waarbij aan verzoeker verbod werd opgelegd om aan enige sportmanifestatie deel te nemen en aan de voorbereiding van een sportmanifestatie deel te nemen, gedurende een termijn van twee jaar en verzoeker werd veroordeeld tot alle kosten die aan deze procedure verbonden zijn, met een maximum van 10.000 fr.;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur E. HAESBROUCK;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 21 november 1996 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 januari 1997;

Gehoord het verslag van Staatsraad A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat E. BREWAEYS, die verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat W. MERTENS die, loco Advocaat M. BOES verschijnt voor de verwerende partijen;

Gehoord het, wat het beschikkend gedeelte van het arrest betreft, eensluidend advies van Eerste Auditeur E. HAESBROUCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op het bij artikel 91 van het procedurereglement vereiste advies van de Auditeur-generaal;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1. De Administratie Gezondheidszorg van de Vlaamse Gemeenschap geeft aan dokter DE SADEDELEER opdracht om een dopingcontrole uit te voeren op 1 juli 1995 bij de kaatswedstrijd Baasrode-Lodelinsart te Baasrode. Deze opdracht gebeurt overeenkomstig het besluit van 23 oktober 1991 van de Vlaamse Executieve houdende uitvoering van het decreet van 27 maart 1991 inzake medisch verantwoorde sportbeoefening.

1.2. Op 1 juli 1995 te 19.30 u. ondertekent Christian JACQUARD een "oproeping voor dopingcontrole", waarbij hij verzocht wordt om zich uiterlijk om 19.45 u. aan te bieden in het lokaal "Vestiaire".

1.3. Dokter DE SADEDELEER stelt een "proces-verbaal van vaststelling" van overtreding van artikel 21, § 2, 3°, van het decreet van 27 maart 1991 inzake medisch verantwoorde sportbeoefening op, zijnde het niet toestemmen in de dopingcontrole. In dit proces-verbaal wordt vastgesteld dat Christian JACQUARD zich niet aangeboden heeft op de dopingcontrole.

1.4. De Disciplinaire Commissie voor de medisch verantwoorde sportbeoefening legt op 19 oktober 1995 aan Christian JACQUARD het verbod op om aan enige sportmanifestatie deel te nemen en aan de voorbereiding van een sportmanifestatie deel te nemen gedurende een termijn van twee jaar.

1.5. De Disciplinaire Raad voor de medisch verantwoorde sportbeoefening beslist op 3 januari 1996 dat bijkomende onderzoeksmaatregelen noodzakelijk zijn.

1.6. De Disciplinaire Raad voor de medisch verantwoorde sportbeoefening verklaart op 14 februari 1996 het beroep ontvankelijk maar ongegrond en bevestigt de beslissing van de Disciplinaire Commissie;

2. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende, wat de eerste door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten vereiste voorwaarde betreft, dat verzoeker als middel de schending aanvoert van artikel 41, § 2, 3°, e., van het decreet van 27 maart 1991 betreffende de medisch verantwoorde sportbeoefening, het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en van de rechten op een eerlijke behandeling van de zaak; dat hij zijn middel expliciteert als volgt :

"1.1. Krachtens voornoemde decreetsbepaling heeft degene die een overtreding ten laste wordt gelegd het recht om gehoord te worden, zijn middelen van verdediging voor te dragen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te vragen.

In zijn voor de disciplinaire raad neergelegde conclusies had verzoeker gevraagd twee personen (de Heren Sauvage en Michez) als getuigen op te roepen en te ondervragen, ten einde hun uitleg te horen over de omstandigheden die moesten aantonen dat verzoeker niet intentioneel had gehandeld, en terecht meende dat de controle niet meer zou plaatsvinden.

De bestreden beslissing verwerpt dit aanbod van getuigenbewijs.

De rechtspraak volgens dewelke de tuchtoverheid niet verplicht is om op een verzoek tot getuigenbewijs in te gaan, moet worden herbekeken in het licht van de recente jurisprudentie van de Europese Commissie voor de Rechten van de Mens (E.C.R.M., verz. nr. 19.983, De Haes en Gijssels / België, 29 november 1995): wanneer de rechter weigert gevolg te geven aan een door een procespartij voorgestelde onderzoeksmaatregel wordt de bekwaamheid van die partij om haar thesis voor te leggen aangetast, en kan die procespartij niet op adequate wijze aan de procedure deelnemen. Dit beginsel moet ook in tuchtzaken worden toegepast. De verwerende partij vermocht dan ook niet zonder meer het aanbod tot getuigenbewijs dat door verzoeker was geformuleerd terzijde te schuiven.

1.2 De tuchtoverheid is gebonden door de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding, wat impliceert dat de tuchtoverheid zal moeten overgaan tot een getuigenverhoor om een zorgvuldig oordeel te kunnen vellen over het al of niet bestaan van de feiten en/of hun tuchtrechtelijke kwalificatie. Indien het relaas van de betrokkene niet onwaarschijnlijk is en wordt ondersteund door een schriftelijke getuigenverklaring, zal het bestuur, om met kennis van zaken en met respect voor de rechten van de verdediging een beslissing te nemen, getuigen moeten horen om aldus zo goed mogelijk het gedrag en de goede trouw van betrokkene te kunnen evalueren.

Dit is in casu niet gebeurd, nu de verwerende partij enkel is voortgegaan op de verklaring van de controlerende arts, die beweerde dat de door verzoeker aangegeven omstandigheden niet met de werkelijkheid overeenstemden. Hierbij heeft de verwerende partij uit het oog verloren dat deze controlerende arts, die reeds een P.V. wegens weigering van dopingcontrole had opgesteld, er een moreel belang bij had om zijn initiële versie, als zou er opzettelijke weigering geweest zijn, bekrachtigd te zien.

1.3 De verwerende partij stelt enerzijds 'dat het horen van bijkomende getuigen in casu overbodig wordt omdat hun geschreven verklaring reeds aan de bundel werd gevoegd', maar verwerpt die geschreven verklaringen omdat het zou gaan om 'twijfelachtige standaardverklaringen van twee medespelers' van verzoeker, die de geloofwaardigheid van het verslag van de controlearts niet aantasten. Dergelijke tegenstrijdigheid in de motivering (verwerping van het bewijsofbod omdat er geschreven verklaringen van de getuigen in het dossier zitten, maar verwerping van deze geschreven verklaringen omdat het twijfelachtige standaardverklaringen zouden zijn) had kunnen worden vermeden indien de verwerende partij zich de moeite had getroost om die getuigen toch te onderhoren, en tijdens dit mondeling verhoor na te gaan of deze

verklaringen inderdaad wel zo stereotiep en twijfelachtig zouden zijn als de verwerende partij het in de bestreden beslissing wil doen geloven";

2.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt, samengevat, dat de Disciplinaire Raad inzake aanvullende onderzoeksmaatregelen over een discretionaire bevoegdheid beschikt, dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de feiten voldoende bewezen waren en de aangeboden getuigenissen geen ander licht zouden werpen op de feiten;

2.3.1. Overwegende dat verzoeker in zijn conclusies voor de Disciplinaire Raad voor de medisch verantwoorde sportbeoefening erop had gewezen dat "hij absoluut niet de bedoeling had zich aan de dopingcontrole te onttrekken"; dat hij zijn stelling staafde als volgt :

"1. Overwegende dat de controlearts de twee andere te controleren spelers zelf ging halen in de kleedkamer;

Dat men zich dan ook terecht de vraag kan stellen waarom de controlearts ook concludant niet zelf ging roepen temeer daar op de oproeping voor dopingcontrole stond vermeld als lokaal waar de dopingcontrole zou plaatsvinden 'Vestiaire';

2. Dat de beide andere gecontroleerde spelers uitdrukkelijk verklaren dat zij aan de controlearts vroegen of er zich nog iemand bij hem moest aanmelden, waarop de controlearts ontkennend antwoordde;

3. Overwegende dat hij om 20u.40 het spelerslokaal verliet en zich toch nog naar het lokaal begaf waar de controles plaatsvonden om absolute zekerheid te verkrijgen;

Dat de controlearts echter reeds vertrokken was (volgens diens eigen verklaring vertrok hij om 20u.30);

4. Overwegende dat concludant uit die omstandigheden terecht kon afleiden dat hij zich niet op de controle had moeten aanbieden";

dat hij er derhalve uitdrukkelijk om verzocht de twee andere gecontroleerde spelers Rudy SAUVAGE en André MICHEZ als getuigen te horen; dat hij als bewijsstukken twee geschreven verklaringen van de desbetreffende gecontroleerde spelers neerlegde waarin deze uitdrukke-

lijk verzoekers stelling bevestigden; dat de Disciplinaire Raad daarop in zijn zitting van 3 januari 1996 besliste dat aan de controlearts DE SAEDELEER de volgende vragen dienden gesteld te worden :

"1. Is de controlearts persoonlijk de andere spelers van Lodelinsart, die eveneens schriftelijk uitgenodigd waren, bij naamafroeping in hun kleedkamer gaan oproepen voor dopingcontrole?

2. Hebben de betrokken medespelers van Lodelinsart, van wie controle werd afgenomen, aan de controlearts de vraag gesteld of er zich nog iemand van hun ploeg bij hem voor controle diende aan te melden. In bevestigend geval, wat was hierop het antwoord?";

dat de controlearts hierop antwoordde hetgeen volgt :

"1. Aangezien er verwarring was rond de naam van dhr. Michez André (op het scheidsrechtersblad stond Michel André), heb ik deze persoon in de kleedkamers er aan herinnerd dat hij wel degelijk opgeroepen werd voor dopingcontrole.

Ik heb dus geenszins een naamafroeping gedaan in de kleedkamers.

2. Deze vraag is mij niet gesteld";

dat de Disciplinaire Raad vervolgens in de bestreden beslissing van 14 februari 1996 verzoekers verweer verworpt om de volgende redenen :

"Appellant stelt dat hij geenszins de intentie heeft gehad zich aan de dopingcontrole te onttrekken, doch dat hij misleid werd door het feit dat:

- de controlearts twee andere te controleren spelers kwam halen in hun kleedkamer, wat bij hem niet het geval was;

- de controlearts op vraag van deze twee gecontroleerde spelers zou geantwoord hebben dat er zich niemand anders meer bij hem moest aanmelden voor controle.

Bovendien zou appellant zich om 20.40 uur hebben aangeboden in het controlelokaal doch was de controlearts reeds vertrokken.

Uit het bijkomend onderzoek terzake is gebleken dat de controlearts geenszins een naamafroeping van de te controleren spelers in de kleedkamer heeft gedaan doch uitsluitend één persoon in de kleedkamer er aan herinnerd heeft dat hij zich voor controle diende aan te melden daar er verwarring bestond omtrent de juiste naam van deze speler. De controlearts ontkent evenwel dat hem de vraag zou zijn

gesteld of er zich al dan niet nog andere spelers voor controle dienden aan te bieden.

Het horen van bijkomende getuigen is in casu overbodig omdat hun geschreven verklaring reeds aan de bundel werd gevoegd.

Uit het verslag van de controlearts, waarvan de geloofwaardigheid niet wordt aangetast door de twijfelachtige standaardverklaringen van twee medespelers van appellant, en het resultaat van het bijkomend onderzoek blijkt duidelijk dat, niettegenstaande appellant weet had van zijn oproeping en er geen sprake is van een misleidende handelswijze vanwege de controlearts, appellant zich niet tijdig in het controlelokaal heeft aangeboden.

De appellant heeft derhalve bewust zich onttrokken aan de dopingcontrole";

2.3.2. Overwegende dat uit voorgaand relaas blijkt dat er een flagrante strijdigheid bestond tussen de getuigenissen van de spelers SAUVAGE en MICHEZ, waarop verzoekers verweer in hoofdzaak was gesteund, en deze van de controlearts dokter DE SAEDELEER; dat verzoeker er uitdrukkelijk had om verzocht zijn beide medespelers als getuigen te horen; dat de Disciplinaire Raad dit laatste overbodig vond "omdat hun geschreven verklaring reeds aan de bundel werd gevoegd"; dat de Disciplinaire Raad bovendien de geschreven verklaringen van de beide medespelers afdeed als "twijfelachtige standaardverklaringen" die de geloofwaardigheid van de controlearts niet aantasten;

2.3.3. Overwegende dat de aangeboden getuigenissen een ander licht wierpen op de voorliggende feiten; dat niet duidelijk is waarom de Disciplinaire Raad de verklaringen van verzoekers medespelers, zonder hen te horen, afdoet als "twijfelachtige standaardverklaringen", die de geloofwaardigheid van de controlearts niet in het minst aan het wankelen kunnen brengen; dat het zeer de vraag is of de Disciplinaire Raad, niet op het aanbod van bewijs had moeten ingaan; dat het middel ernstig is;

2.4.1. Overwegende, wat de tweede door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten vereiste voorwaarde betreft, dat verzoeker het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing hem berokkent als volgt omschrijft :

"1. Doordat de verwerende partij aan verzoeker de zwaarste straf heeft opgelegd, namelijk een speel- en voorbereidingsverbod gedurende twee jaar is het moeilijk te herstellen ernstig nadeel in het huidige geval evident te noemen, temeer daar de kwalificatie een 'dopingpraktijk' betreft, zodat het odium dat aan de disciplinaire sanctie is verbonden voor verzoeker zeer zwaar is.

2. Verzoeker is kapitein van de kaatsploeg van Lodelinsart, welke in eerste divisie speelt. De bestreden beslissing heeft voor gevolg dat verzoeker een groot aantal wedstrijden niet zal kunnen meespeelen, wanneer men er van uitgaat dat het verbod geldt voor wedstrijden die in het nederlands taalgebied worden gespeeld. Daaruit vloeit voort dat verzoeker zich verder niet meer op volkomen wijze in deze sport zal kunnen vervolmaken en zijn conditie niet meer zal kunnen onderhouden, iets wat voor een sportbeoefenaar van primordiaal belang is.

Anderzijds wordt aangenomen dat ingevolge de samenwerkingsakkoorden tussen de gemeenschappen inzake medisch verantwoorde sportbeoefening (9 november 1990 en 11 december 1991) elke gemeenschap de sancties erkent die de andere gemeenschap heeft opgelegd, zodat elke schorsing uitgesproken door de disciplinaire organen na kennisgeving aan de andere gemeenschap door deze worden overgenomen (S. VAN MULDER, 'De medische verantwoorde sportbeoefening', in 'Handboek voor sportrecht', Brugge, Die Keure, 1995, p. 225, nr. 15).

3. Artikel 23,5° van de grondwet kent aan eenieder het recht toe op culturele en maatschappelijke ontplooiing. Daargelaten de vraag of deze grondwetsbepaling rechtstreekse werking heeft, moet toch worden vastgesteld dat in het huidige geval het recht van verzoeker op deze maatschappelijke ontplooiing sterk wordt aangetast, minstens voor wat het nederlands taalgebied betreft, en misschien in het gehele land. De sanctie houdt bovendien in dat verzoeker aan geen enkele sportmanifestatie of georganiseerde voorbereiding mag deelnemen, niet alleen in de sporttak waarin hij bedrijvig was op het ogenblik van de vaststelling der feiten, maar eveneens voor elke andere sportbedrijvigheid in georganiseerd verband in andere sporttakken (S. VAN MULDER, o.c., p. 241, nr. 35). Een nakomende vernietiging kan deze schade

niet ongedaan maken, omdat verzoeker gedurende twee jaar -een annulatiearrest zal onvermijdelijk na deze periode tussenkomen- zijn geprefereerde sport, en zelfs de andere sporttakken, niet zal kunnen beoefenen, zich onvoldoende zal kunnen voorbereiden en vervolmaken, en aldus een 'genotschade' zal lijden, die op geen enkele wijze in natura zal kunnen worden hersteld: een gebeurlijke schadevergoeding na een eventueel annulatie-arrest zal zeer moeilijk te begroten zijn (men denke maar aan de problematiek inzake de zogenaamde 'préjudice d'agrément' bij lichamelijke schade na ongeval) en zal nooit het moreel en psychologisch leed dat verzoeker heeft ondergaan op adequate wijze kunnen herstellen";

2.4.2. Overwegende dat deze uiteenzetting voldoende overtuigingskracht bezit om te besluiten dat ook aan de tweede van de cumulatieve voorwaarden vereist door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten is voldaan;

Overwegende dat voldaan is aan de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen;

Overwegende dat artikel 17, § 4, van de voormelde gecoördineerde wetten het volgende bepaalt :

"(...) Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen zes maanden na de uitspraak van het arrest uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring";

dat een zo korte termijn zich niet verdraagt met de gewone termijnen van de rechtspleging; dat deze laatste derhalve dienen te worden ingekort zoals wordt aangegeven in het onderstaande dictum,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Disciplinaire Raad voor medisch verantwoorde sportbeoefening van 14 februari 1996 houdende bevestiging van de beslissing van de disciplinaire commissie van 19 oktober 1995 waarbij aan Christian JACQUARD verbod werd opgelegd om aan enige sportmanifestatie deel te nemen en aan de voorbereiding van een sportmanifestatie deel te nemen, gedurende een termijn van twee jaar en hij werd veroordeeld tot alle kosten die aan deze procedure verbonden zijn, met een maximum van 10.000 fr..

Artikel 2.

De termijn voor het indienen van de memories van antwoord en van wederantwoord wordt beperkt tot dertig dagen.

De termijn voor het indienen van de laatste memories wordt beperkt tot vijftien dagen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier maart 1900 zevenennegentig, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M. VRINTS,	kamervoorzitter,
de HH.	A. BEIRLAEN,	staatsraad,
	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

M. VRINTS.